

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1. Juni 1898.

47de Aargang.

Tale af Ældste B. H. Roberts,

holdt i Salt Lake City den 23. Januar 1898.

(Fortfat fra Side 150.)

Nu staar Guds Kirke med disse Kræfter, med den Opgave at prædike Evangeliet i hele Verden. For mig, mine Brødre og Søstre, er dens Paastand bestaaende, dens Kraft uimodstaaelig, dens Fremtid herlig, og dens Triumf skal endnu blive glimrende. Der er efter min Anskuelse ingen Tvivl om, hvor Kristi Kirke er; jeg finder her Lammets Brud; jeg finder dens Styrke grundet paa Guds Kundgjørelse, at han, hele Jordens retfærdige Dommer, med Hensyn til de stridende Sekter i Verden har erklæret, at ikke nogen af dem er hans Kirke eller Rige, og at de lære Menneskers Bud og Lærdomme. Men Gud har gjengivet sit Evangelium, gjenoprettet sin Kirke, givet Mænd guddommelig Fuldmagt til at tale og handle i hans Navn, og ingen Magt vil faa Overhaand over Guds Kirke, som han saaledes i Sandhed har oprettet og grundlagt.

Men uagtet vor egen Overbevisning angaaende Sandheden af disse Ting søge

vi dog meget naturligt at tilegne os historiske Fakta eller Profetier, der kunne understøtte os i Fremlæggelsen af disse Sandheder til vore Medmennesker. Vi staa som et Samsund i den samme Stilling, i hvilken Paulus stod som et Individ. Han sagde: „Ve mig, dersom jeg ikke prædiker Kristi Evangelium.“ Saaledes er det ogsaa Tilfældet med os; ve os, dersom vi ikke prædike Guds Sons Evangelium; thi Ansvarer for at bære Vidnesbyrd hviler paa os, og vi kunne ikke vente, indtil vi som et Samsund blive lærde i Verdens Filosofi og Veltalenhed. Guds Affærer kræve Hurtighed, og Hastighed maa svare dem. Og ligesom Gud i tidligere Dage, hvad jeg læste i Begyndelsen af mine Bemærkninger, brugte svage Redskaber til at fuldbyrde sine Hensigter, saaledes har han ogsaa nu udvalgt de Svage af Verden, Mænd, hvis Prædiken ikke staa i Forbindelse med den Kundskab og Visdom, Verden giver, men som afhænger af Guds Kraft. Han maa opholde sit

Ord; han maa understøtte sine Tjenere, ellers kunne de aldrig blive i Stand til at udføre det Arbejde, der paahviler dem. Vor Lid staar ikke til Menneskenes Visdom, ikke til Menneskenes Digtighed eller deres Betsalenhed, men til Guds Kraft, og paa den maa vi støtte vor Sag. Vore Ord ere svage; Evangeliet, vi prædike „til Grækerne“, kan maasse nu som forudm hynes Daarlighed, men det er ikke desmindre en Guds Kraft for dem, som ere ydmyge og tro. Herrens Magt og ikke Menneskers har samlet dette Folk og sammenholder dem her i en udmærket Enighed, der er en betydningsfuld Lektie til Verden, idet det vidner om, at Kristus her ikke er delt, men Et, og hans Kirke er Et. Jeg fryder mig ved denne Styrke i Kristi Kirke.

Jeg har for nylig lyttet meget til en lærd Herre fra Osten, som med en Frimodighed, jeg beundrer, fortalte os, at vor Sag er endnu dybere, end vi udlægge den. Der er mere i „Mormonismen“, end vi ere i Stand til at tydeliggjøre. Jeg sølte mig lykkelig, fordi han gjorde denne Bemærkning. Og jeg antog den, uden at betænke mig et Øjeblik, efter vor Konversation. Ja, uendelig dybere, end vi have Visdom og Evne til at fremstille. Og jeg takker Herren for, at en lærd Mand kunde se mere i den saakaldte „Mormonisme“, end vi vare i Stand til at udpege for ham. Det er for mig et af Beviserne paa, at dette Værk er af Gud, fordi Mennesker ikke kunne frembringe Ting, der ere af højere Besskaffenhed end de selv. Strømmen hæver sig ikke højere end dens Udspring. Derjom dette Værk var af Mennesker, da vilde det rimeligvis ikke være hævet højere end Menneskene selv, men den Kjendsgjerning, at det indeholder mere, end vi endnu ere i Stand til at forklare Verden, er et

af Beviserne paa, at det er kommet fra Gud, og paa Grund heraf er det op-
højet over os og vil altid vedblive at være det. Lad os stræbe fremad, saa langt vi kunne, lad os erhverve os al den Visdom og Værdom, som vi kunne — Guds Værk vil dog blive over os, voksende større og blivende mere udbredt, efterjom vi naa længere fremad. Det vil for os være noget Lignende som Horisonten — vi ville aldrig ganske blive i Stand til at naa det. Naar vi af og til ere paa Havet, ser det ud, som om Horisonten er os ganske nær, og som om det kun vil være en lille Stund, før vi naa den; men naar vi gribe efter det Punkt, hvor Himmel og Hav synes at mødes, og ile for at naa det, flyver Horisonten foran os. Saaledes skal det ogsaa blive med Fremadskridningen i Guds Værk, altid højere, altid ovenover Menneskets Visdom og Værdom. Dette er en af dets Herligheder. Dette er en af Grundene, hvorfor jeg elsker det. Det bibringer mig en Forstaaelse om den Kjendsgjerning, at Menneskets Aand altid skal finde Rum, altid saa Lejlighed til at gjøre Fremgang; thi Gud vil fortjætte med at lede Vejen til højere Regioner og til bedre Ting, som ere mere herlige.

Men vi gaa ud med dette Budskab til Verden og prøve i vor Usuldkommenhed at overbevise Menneskene om dets Sandhed. Hvilke Midler benytte vi til at udføre dette? Ved at læse i det nye Testaments Skrifter se vi, at visse Forudsigelser ere udtalte, visse Advarsler antydede og visse Profetier ytrede om, at den Tingenes Orden, som da var oprettet — det er Kristi Evangelium —, skulde Menneskenes Vorn forlade, at Kristi Kirke skulde blive for-dærvet, at falske Lærere skulde frembringe en vederstyggeelig Branglære, og at et stort Frasald skulde finde Sted.

Vi læse for Eksempel i Apostlenes Gjerninger, da Paulus kommer til Efesus og sammentalder Eldsterne, Følgende:

„Saa giver Agt paa Eder selv og den ganske Hjord, iblandt hvilken den Hellige Aand satte Eder som Tilshynsmænd, at vogte Guds Menighed, hvilken han forhvervede med sit eget Blod.

Thi jeg ved dette, at der skal indkomme hvare Uve iblandt Eder efter min Vortgang, som ikke skulle spare Hjorden.

Dg af Eder selv skal opstaa Mænd, som skulle tale forvændte Ting, at drage Disciplene efter sig.“

Seg vil ligeledes læse, hvad Paulus skriver til sin elskede Timotheus:

„— — — Prædike Ordet, hold ved i Tide og Utide, overbevis, straf, forman med al Sangmodighed og Værdom.

Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den junde Værdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der tildrer deres Dren.

Dg de skulle vende Drene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“

Seg vil ogiaa læse den advarende Profeti, som Apostelen Peter udtalte angaaende de falske Profeter, der skulde opstaa i Israël:

„Men der vare og falske Profeter iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærlige Sekter og nægte den Herre, som dem kjøbte, hvilke skulle føre over sig selv en hastig Fordævelse.“

Seg vil atter læse Paulus' Profeti til Menigheden i Thesjalonika, efter min Mening en af de mest storartede Profetier, der findes i det nye Testamente:

„Men vi bede Eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham,

At I ikke snartigen lade Eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Aand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Kristi Dag forhaanden.

Lad Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvsens Søn,

Han, som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud og Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud.

Kommer I ikke ihu, at jeg jagde Eder dette, der jeg endnu var hos Eder?

Dg I vide, hvad der nu holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid.

Thi Uretfærdighedens Hemmelighed ytrer sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort.

Dg da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Mundz Aande og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse, Hvis Tilkommelse sker efter Satans Kraft, med al Vognens Magt og Tegns og underlige Gjerninger.

Dg med al Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de ikke annammede Sandheds Kjærlighed til Frelse.“

Seg beder Eder standse et Øjeblik og overtænke, hvor alvorlig den store Apostels Forudsigelse er, og hvor hjerteskræende det maa have været for ham at betragte den. Betragt et Folk, som venter og ser efter den umiddelbare Tilkommelse af den Herre Jesus Kristus, og som standses i sin Forventning af denne Guds Profet, som siger til dem, at denne herlige Dag ikke vil komme, førend der er flet et Frafald

fra Sandheden, fra Kristi Kirke — ikke førend Satans Magt har anmasset sig et Sæde endog i Guds Tempel og sidder der, som om han havde Myndighed fra Gud i sin Besiddelse „og udgiver sig for at være en Gud“. Og han skal fortsætte i denne Anmaselse, indtil han bliver fortæret ved Glansen af Herrens Komme. „Og,“ siger Paulus, „Uretfærdighedens Hemmelighed htrer sig allerede krafteligen.“ Dette skal fuldkomme Anmaselsen af den guddommelige Myndighed. Betragt en Gang Uretfærdighedens Hemmelighed, som allerede htrede sig krafteligen, medens inspirerede Profeter vare med Kirken.

„Og I vide, hvad der nu holder ham tilbage.“ — I vide, at Apostlene, lig Bægteren paa Taarnet, søgte at hemme og forhindre den fulde Udvikling af disse Hemmelighedens Kræfter, der skulde ruinere Kristi Kirke; men se en Gang, snart skulle de blive borttagne fra Jorden, og da skal „den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Ande og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse“. I Sandhed en undersuld Profeti. Og mærk Eder, at vi have Guds Forsikring paa, at end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel skal forgaa af Loven, men at Alt skal blive fuldkommet.

Læg nu Mærke til en anden Profeti. Medens Johannes var landsforvist til Den Patmos, bleve baade de forbigangne og tilkommende Ting aabenbarede for ham, og blandt de mange Tildragelser, som skulde ske i Fremtiden, var følgende:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, Som sagde med høj Røst: „Frygter

Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen.“

Hvilken Forstaaelse kunne vi faa ud af dette? Kun denne, at Guds Doms Time — lad den komme, naar den vil — vil dette himmelske Sendebud blive sendt ud, ikke med et nyt Evangelium, ikke forkyndende en ny Kristus, ikke fremstillende et nyt Religionsystem, men prædikende det evige Evangelium. Til hvem? Til hvem skal dette Budskab udbasuneres i Guds Doms Time? Til alle Slægter! til alle Stammer! til alle Tungemaal og Folk! Dette er et afgjørende Bevis for, at alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk i Guds Doms Time skulle være foruden Evangeliet, dersom Guds Ord er Sandhed. For at gjenbringe det paa Jorden til Menneffenes Børn var det derfor nødvendigt atter at aabenbare det og forkynde den Advarsel, at Guds Doms Time var forhaanden.

Dette er Budstabet, som er overgivet til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og som den bærer til alle Nationer paa Jorden. Vi henvende Opmærksomheden paa disse Profetier angaaende Træfaldet i den oprindelige Kirke og Gjengivelsen af Evangeliet som Bevis for Sandheden af det, vi forkynde. Vi have ikke nødig at holde os til dette alene; thi vi have bedre Beviser. Vi kunne henvise til Kirken selv, til dens Oprindelse, til dens Fuldbyrdelser, til Guds aabenbarede Kræfter indenfor den og, endnu bedre, til Guds Kraft, som den meddeler dem, der modtage dens Budskab. Thi dette er en Del af vor Lærdom til Menneffene: Hør dette Evangelium, søg at erholde Kundskab om det, antag Guds Befalinger og adlyd dem, da vil Herren give Dig tilkjende, at vor Lærdom er Sandhed. Det Raad, som indeholdes i Apostelen Jakobs Ord, er ligejaavel

for alle andre Menneſter, ſom det var for Joſeph Smith: „Derſom Noget af Eder fattes Wiſdom, han bede af Gud, ſom giver Alle gjerne, og bebrejder ikke.“ Dette er et Budſkab til alle Guds Sønner og Døtre. Gud anſer ikke Perſoner, og til Dig, Du, ſom er en Fremmed, vil Herren tilkſendegive, hvad der er Sandhed, derſom Du ſøger efter Sandheden. Dette er Erklæringen, ſom vi gjøre, og deri er vor Styrke. I Befiddelse af dette Vidneſbyrd og under Guds Aands Udgydelse ere hans Folk ſtarke, og deres Vidneſbyrd, at dette er Guds Værk. Vi henviſe kun til de andre Gjenſtande for det Tilfældes Skyld, at de kunne hjælpe os i Fremſtillingen af dette Budſkab, ſom vi have at forkynde Verden.

Jeg har kun henviſt til en beſtemt Retning, ſom vi have fulgt, nemlig hvorledes Bevijer kunne fremføres til Hjælp for Opretholdelſen af Kriſti Kirkes Stilling. Lad os nu henviſe til noget Andet. Forudſæt, at jeg kun for et Øjeblik henfører Eder til den Begivenhed, hvor Apofſtlene forſte Gang begyndte at udføre det guddommelige Hverv, der var anbeforet dem af Guds Søn. Efter at de havde ventet i Jeruſalem, indtil de vare ifklædt med Kraften fra det Høje, i Lydighed mod hans Inſtruktioner, begyndte de deres Arbejde. I erindre den Tale, ſom Peter holdt paa Pintſeſtens Dag, da han prædikede til Folket og ombendte 3,000 Sjæle ved en eneste Tale; I vide, hvorledes han bar Vidneſbyrd om Kriſtus, og Troen indprentede ſig paa Folkets Sind, og de raabte til ham og de øvrige Apofſtle: „Mænd og Brødre, hvad ſkulle vi gjøre?“ Og Svaret kom fra den ſtore Apofſtel, til hvem Kriſtus havde overdraget Præſidiet af Kirken i hin Uddeling, han, ſom nu var ifklædt med den Hellig-Aands Kraft, og en Lærer, ſom var i

Stand til at give Svar paa Spørgsmaalet, og han ſagde: „Omvender Eder, og hver af Eder lade ſig døbe i Jeſu Kriſti Navn til Syndernes Forladelſe, og I ſkulle ſaa den Hellig-Aands Gave.“ Et Svar, der ikke kunde miſforſtaaſ. Den Ringeſte af dem Alle kunde forſtaa det. Jeg ihneſ, at en af vore Poeter har Ret, naar han ſiger, at Religion er en meget ſimpel Ting, fordi den maa berøre de Ringe og Uvidende ſaa vel ſom de Lærde og Store. Der er en ſjøn Ligefremhed i dette! Efter at vi nu forſtaa dette, lad os da forudſætte, at vi ved en beſtemt Lejlighed finde diſſe Lærdomme i Udførelſe og ſe, hvorledes de blive forvaltede. Lad os tage den, hvor Filip, en Lærer i Kirken, møder Gildingen, en mægtig Mand hos Æthiopernes Dronning Candace, da han kommer fra Ægypten til Jeruſalem. Han ſad i ſin Vogn og læſte i Profeten Eſajas' Skrifter; dette heldige Tilfælde gav vor Broder Filip en fortræffelig Tekſt; da Aanden havde ført ham til Vognen, og han af Gildingen blev indbudt til at kjøre med ham, udlagde han Skrifterne for ham og opluſte ham om, hvor de hentydede til Kriſtus. Han underviſte Gildingen om Tro paa den ſamme Jeſus og har uden Tvivl belært ham om den ſamme Omvendelſelærdom, ſom Peter lærte. „Men, ſom de droge frem ad Bejen, kom de til noget Vand, og Gildingen ſagde: „Se, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?“ Men Filippus ſagde: „Derſom Du tror af ganſke Hjærte, kan det ſke.“ Og han bød Vognen holde ſtille, og de nedſtege Begge i Vandet, baade Filippus og Gildingen, og han døbte ham. Men der de opſtege af Vandet, borttrykkede Herrens Aand Filippus, og Gildingen ſaa ham ikke mere, thi han drog ſin Vej med Glæde.“ Den ſamme Filippus havde prædiket Evangeliet i Samaria og

havde prædiket Omvendelse og Daab til dem, og han havde uden Tvivl lært dem saa meget, som han kunde bibringe dem om Frelsningensplanens hellige Ordinaner. Se, to store Apostle bleve da sendte fra Jerusalem for at bekræfte dem som Medlemmer i Kirken og for at meddele dem den hellige Aand ved Hænders Paalæggelse, hvilket de gjorde.

Jeg erklærer til Eder, at dette er Jesu Kristi Evangelium, som det blev lært af hans Apostle. Men hvor ville I i Dag finde disse simple Principper paa Jorden, rene, ubesmittede, uforandrede, som de kom fra Mesteren selv? Jeg ved ikke, hvor jeg skal finde dem uden i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Det er fornylig blevet sagt i vor Midte [Taleren hentyder til en Tale, der den foregaaende Søndag holdtes i Tabernaklet af Dr. John M. Reiner], at der er ifkun to Kirker, som retteligen kunne gjøre Fordring paa at være Kristi Kirke, den ene her, den anden med Hovedkvarter i Rom. Har nu den romerske Kirke bevaret disse Ordinaner rene og ubesmittede? Lad mig standse her et Øjeblik og sige, at naar jeg nævner denne store Kirke eller andre Kirker, gjør jeg det i Venlighedens Aand og ikke med Bitterhed i mit Hjærte. Men jeg forelægger dette Spørgsmaal for den romerske Kirke: Har den lært disse simple Lærdomme og Ordinaner, som Skriften lærer dem, rene og ubesmittede? Lad os en Gang tage Daabens Ordinance eller Sakramente. Den store romerske Kirke betragter Daaben som Indgangen til Kristi Kirke og antagelig til Syndernes Forladelse, og derfor nødvendig til Frelse. De, som dø foruden Daab, ere fortabte, undtagen de skulde blive frelst ved Martyrdød, den saakaldte Blod-Daab, eller den begjærede Daab, ledsaget af Anger. Saaledes bliver Daabens

Ordinance en vigtig Lærdom i den romerske Kirke. Vi, det vil sige Kristi Kirke, betragte ogsaa denne Ordinance som nødvendig til Salighed, ja i Sandhed endog saa nødvendig, at dersom Mennesker ere døde, medens Myndigheden til at administrere i denne Ordinance ikke var paa Jorden, da maa en Stedfortræder udføre Daab for dem. Hvilken Formular gav nu Frelseren med Hensyn til denne Ordinance? At Menneskene skulde døbes i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Det betyder med Myndighed fra Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand. „I hans Navn“ betyder „med hans Myndighed“. Det er en Ordinance, der maa administreres paa denne Maade, det vil sige med guddommelig Fuldmagt. Men hvad siger den romerske Kirke angaaende denne Sag? Uden videre, at en Lægmand, som ikke holder Præstedømmet, maa forvalte Daabens Ordinance. At et Barn maa døbe, eller at en Kvinde kan døbe i et nødvendigt Tilfælde. Men de underrette os om i deres Katekismus, at dersom det hænder, at et af Treenighedens Navne bliver udeladt, da vil Daaben være uden Betydning. Efter min Opfattelse vilde en Administration af dette Sakramente, der udføres af en Lægmand, et Barn eller en Kvinde, langt mindre kunne antages som gyldig. Det vilde efter min Mening nærmere være en ugyldig Ordinance, naar den udføres foruden Myndighed, end hvis det hændte, at et Navn blev udeladt.

Men denne Mangel er paa ingen Maade den eneste, som eksisterer med Hensyn til den romerske Kirkes Administration i dette Sakramente. Skriften beviser det tydeligt, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa at fremsætte noget længere Argument angaaende dette, fordi jeg tænker, at I ville ind-

romme, at Daabens Ordinance administreredes saaledes i den tidlige Kirke, at den blev sammenlignet med Jesu Død og Begravelse og ligeledes hans Opstandelse, hans Opvaagen til nyt Liv. Thi ligesom han blev begravet og efter en Stund oprejst fra Graven og gik fremad, ifklædt Udodelighed, for aldrig mere at blive Døden underlagt, men for at herske som en Konge over den efter at have underlagt sig den ved Opstandelsen, saaledes indstiftede han Daaben for at bringe Menneskene fremad til Herlighed. Men gradvis og fordi de antog, at det var nødvendigt, faldt Menneskene fra den rette Maade at udføre dette Sakramente paa, der var bestemt til Syndernes Forlæelse, indtil Bestænkelse eller Overghdelse af den Paagældendes Hoved blev anset som tilstrækkelig istedetfor Daaben. Naar, somhelst de gjorde dette, eller hvor, somhelst de gjorde det, afvege de fra en Orden, som Guds Søn havde indstiftet; de omforandrede en af Evangeliets Ordinancer.

Desuden blev dette Sakramente kun administreret til dem, som vare komne til Skjelsaar og Alder, til dem, som udovede Tro paa Gud, og som kunde omvende sig fra deres Synder. Men efter en Tids Forløb opstod den Skik at døbe Børn, Umyndige, som ikke en Gang forstode, at en saadan Ceremoni var bleven udført, absolut ude af Stand til at tro eller til at omvende sig, og som for den Sags Skyld heller ikke behøvede det; thi de havde ikke Synd og kunde ikke synde, da de vare uvidende angaaende Synd. Naar Børn ikke ere komne til Ansvarlighedens Alder, kan Kristi Blod anvendes direkte til dem uden nogen Slags Sakramente; de ere frelst ved Udghdelsen af hans Blod og ved hans Forløsningskraft. Men Men-

neskene have lært, at Børn, som dø i den spæde Barndom, førend de kjende Forskjel paa Ret og Uret, ere fortabte, dersom de ikke have gennemgaaet denne Ordinance af Evangeliet. Jeg synes (med tilbørligt Hensyn taget til alle Menneskers Følelser), at det er en afskyelig Værdom, og den er ogsaa afskyelig for Gud; thi han har sagt, at det er en skrækkelig Ugudelighed at antage, at et Barn, som ikke en Gang kan læse et Ord eller endnu mindre gjøre en frivillig Handling, skal blive frelst ved Daab, medens et andet skal blive fordømt, fordi det ikke er døbt! (Moroni 8. Kapitel, Mormons Bog.)

Gud har forkastet dette i stærkere Udtryk, end jeg kan gjøre det, men desuagtet har omtrent hele den kristne Verden antaget Ideen om Nødvendigheden af at døbe spæde Børn, og paa denne Maade vise de aabenbart den Kjendsgjerning, at de ere faldne fra en af Guds Hus Ordinancer; de have paa en urigtig Maade anvendt Daabens Ordinance, derfor har den ingen Virkning udøvet — de ere ikke blevne bedre, end dersom de vare forblevne udøbte.

[Som Beviser for alle de Ceremonier, der ere tillagte Daabens simple Ordinance, saaledes som den administreredes i den oprindelige Kirke, citerede Taleren her en Række Ritualer fra den katolske Douay-Katekismus.]

Tiden tillader mig ikke at vise, hvorledes der ligeledes er tillagt Herrens Nadver mange Ritualer og Ceremonier, som ere fremmede for Evangeliets Aand, hvorved dette simple Hukommelsesmaaltid, indstiftet af Frelseren, er blevet forvandlet til en glimrende Offer-Ceremoni, som snarere nærmer sig Hedenstæbets Aand end Aanden af Jesu Kristi Evangelium.

(Fortsættes Side 170.)

Den 1. Juni 1898.

Forældrenes Pligt mod deres Børn.

I en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith gav Herren følgende Befaling angaaende Børns Velsignelse:

„De Medlemmer i Kristi Kirke, der have Børn, skulle bringe dem frem for Menigheden til de Ældste, som da give dem Haandspaalæggelse og velsigne dem i Jesu Kristi Navn.“ (Værdommens og Pagtens Bog 2, 19.)

I en anden Aabenbaring siger han:

„Saafernt Forældrene i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn og ikke undervise dem i Værdommen om Omvendelse, Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, paa Daab og paa den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder, thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der blive organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (Pagtens Bog 22, 4.)

Vi henlede de Helliges Opmærksomhed paa disse Befalinger for at minde dem om nogle af de vigtige Pligter, som de skyldte deres Børn, og som de ikke maa forsumme.

Bed Ligeghydighed og Forsømmelse undlade Forældrene somme Tider at bringe deres Børn til Kirken for at lade dem velsigne af Ældsterne. Før end denne Pligt er bleven udført, blive saadanne Forældres Børn hverken regnede eller indskrevne som Medlemmer i Kirken.

Nogle Forældre undlade forjættelig at undervise deres Børn om Evangeliets Principper og søge at retfærdiggjøre sig ved at sige, at de foretrække, at deres Børn skulle have deres Frihed til at vælge for sig selv, naar de blive gamle nok dertil. Lad os for at vise Daarstaben af en saadan Anskuelse gjøre en Signelse og se, hvorledes Følgerne ville blive. Sæt, at en Mand ejede et rigt, velopdyrket Stykke Land, der var færdigt til at blive tilfaaet, men alligevel saede han ingen Sæd derpaa. Vilde man anse ham for en viis Mand, dersom han ventede en god Høst paa dette Stykke Land, naar det paa alle Sider var omgivet af Land fuldt af Ukrudt, og han vægrede sig ved at plante i den rige Jordbund, som han ejede, indtil Foraaret og den bedste Tid for Saaning var gaaet. Hvad vilde vi tænke om en Gartner, som vilde have de Træer, han selv havde plantet, til at vokse i en bestemt Retning, naar han ventede med at binde dem op, indtil de vare fuldvoksne, og han ikke formaaede at forandre deres Stilling?

Missionærerne burde paase, at Forældrene forstaa deres Pligter mod deres Børn, og opmuntre dem til at give Agt paa at udføre dem.

Bed Affattelsen af de statistiske Rapporter skulle Børn under otte Aar ikke medregnes, selv om Forældrene ere Medlemmer af Kirken, undtagen naar de ere blevne velsignede. Men alle Børn, som ere blevne velsignede, hvad enten de ere

Sidste-Dages Helliges eller Andreas, skulle medregnes. Børn, som ere blevne velsignede og have opnaaet en Alder af otte Aar eller derover, men som paa Grund af Forældrenes Ligegyldighed ikke ere blevne døbte, maa endnu opføres paa Rapporterne som Børn, dersom de ikke selv ere imod Kirken. Der er Tilfælde, hvor Børn ønske at blive døbte, men blive forhindrede af deres Forældre; i saadanne Tilfælde maa vi være forsigtige med at udlette deres Navne af vore Bøger.

(Mill. Star.)

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 16. Maj:

Jonas Johnsen og Jacob Christensen fra Big Cottonwood, Andrew M. Anderson fra Sigurd, Torben J. Torbensen fra Snowville, John H. Dvigt fra Brinton, Nels Monson fra East Jordan, Utah, og N. C. Christensen fra Lyman, Idaho.

Vi hylde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Eldsterne Jacob Christensen og Torben J. Torbensen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Eldsterne Andrew M. Anderson og Nels Monson bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Eldste Jonas Johnsen bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Eldste John H. Dvigt bestikkes til at arbejde i Goteborgs Konference.

Eldste N. C. Christensen bestikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afsløsing.

Eldste J. J. Jensen løses fra at arbejde i Danmark.

Eldsterne Niels Peter Nielsen og N. C. Nielsen løses fra at arbejde i Aalborgs Konference.

Eldsterne N. N. Lund og Ephraim Bjorklund løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

Eldste Christian Knudsen løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Eldste M. Mikkelsen løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Alle med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Disse Brødre have udført en god Mission, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og Guds Velsignelse i Fremtiden.

George Christensen,

Præsident over den Scandinaviske Mission

Et Telegram, som vi lige have modtaget fra Præsident H. P. Nielsen i Aarhus, bringer den sørgelige Meddelelse, at Eldste Ole C. Jensen er afgaaet ved Døden i Randers d. 30 Maj af Lungebetændelse. Nærmere Underretning er endnu ikke indløbet.

Tale af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 167.)

Jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa en anden Ting — paa Kristi Kirkes Organisation. Vi læse i Pauli første Brev til Corinthierne, tolvte Kapitel, en udmærket Beskrivelse af Kristi Kirke. Han sammenligner den med Legemet af en Mand og viser, hvorledes den ene Del er nødvendig for at opholde den anden, saa at, for at være fuldkommen, ingen Del maa udelades:

„Djet kan ikke sige til Haanden: jeg har Dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fodderne: jeg har Eder ikke behov.“

Apostlen viser, at ligesom enhver Legemsdel er nødvendig, for at en Mand kan være fuldkommen, jaaledes er i Kristi Kirke alle dens Embedsmænd, alle dens Gaver og alle dens Kræfter nødvendige. Jeg læser i det nye Testamente, at Jesus oprettede sin Kirke med Apostle, som han gav Magt til at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet. Ligeledes ser jeg i det tiende Kapitel af Lukas, at foruden de Tolv kaldte han ogsaa Halvfjerds, hvilke han gav lignende Kræfter, nemlig at helbrede de Syge, at uddrive Dæmle og at aabne de Blindes Øjne. I Sandhed, dersom I sammenligne disse to Legemer, ville I finde dem fuldstændig ens. Disse Mænd gif ud og prædikede Evangeliet, og de, som troede paa deres Vidnesbyrd, bleve organiserede som Ørene af Kirken; ligeledes udnævnedes en Bisop, Ældste eller Præst som Tilsynsmand for Kristi Hjord, medens de selv gif ud med den Mission at prædike Evangeliet. Paulus siger i første Brev til Corinthierne, tolvte Kapitel:

„Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det andet Profeter, for

det tredje Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale forskellige Tungemaal.“

Ligeledes siger Paulus i Brevet til Efeserne, fjerde Kapitel:

„Og han beffikede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere;

Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse.

Indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldestvoksne Alder.“

Han nævner heri flere Hensigter med denne Organisation og hævder, hvor nødvendig den var for at bringe de Hellige frem til Fuldkommenhed, og hvor væsentlig den var for at bibringe dem Sammenhold. Dette var Hensigten, hvorfor denne Organisation blev oprettet.

Men hvor finde vi Kirken med Apostle, med Halvfjerds, med Biskopper, med Præster, med Lærere og Diaconer? Sæg ved, at de, som stride for den biskoppelige Orden i Kirken, fortælle os, at Biskopperne modtog deres Myndighed fra Apostlene, men det er kun en Paaastand. Apostlernes Myndighed var universel, men Biskoppernes lokal. Det er simpelthen en Annasfelse at sige, at Biskopperne ere Efterfølgere til de samme Kommissioner og Bestillinger, som vare overdragne Apostlene. Hvor er den Præstedømmets Orden kendt under Navnet Halvfjerds, som var nær forenet med Apostlene? Det er en Orden, som Kirkeregeringen i Verden har tabt

af Synne. I Sandhed, den samme Organisation som den, Jesus oprettede, findes ingen Steder iblandt Menneskenes Børn i Dag undtagen hos de Sidste-Dages Hellige, og den eksisterer her, fordi Gud igjen har aabnet Himlene og gjen-givet den ved Aabenbaring.

Mine Brødre og Søstre! Jeg har allerede talt for længe og har dog kun henbift til, hvad der kunde siges angaaende disse interessante Emner, i hvilke I have en dyb Andel. Men som jeg før har sagt, disse Argumenter og mange andre Ting, vi betjene os af, ere kun som en Hjælp; vi sætte først og fremmest vor Lid til selve Guds Værk, i hvilket Kirken indbefattes, til de Værdomme, som den lærer, og til de Triumfer, den har vundet. I Sandhed, dens Triumfer ere store. Vi have set Poblens Volds-gjæringer brydes mod Kirken fra Tid til Tid, ligesom Havets Bolger brydes mod Klippe-strænten. Vi have set den store Forenede Staters Regjering, under en sejl-agtig Politik og bedraget ved falske Forestillinger, bruge sin uhyre Magt for at sønderknuise denne Kirke. Regjeringen konfiskerede Kirkens Ejendomme. Dens jordiske Ledere bleve dræbte, og Andre bleve drevne i Landsflygtighed. Alligevel har ikke en eneste af disse Ting et Djeblik gjort nogen Virkning paa Kirkens Enighed, Kraft og Organisation. Kirken udsender til Verden et Budskab om Fred paa Jorden og Velbehag iblandt Menneskene. Dersom den har forarsaget, at Sværd er bleven brugt, og ikke Fred, da har Sværdet været i Hænderne paa dens Fjender og ikke i vore. Dersom Familiefreden er bleven forstyrret, saa at Sønnen har tvistet med sin Fader og Faderen med sin Søn og Sønnens Hustru med sin Mand's Moder, og dersom en Mand's Husfolk have været hans Fjender, da

have Angriberne ikke været dem, som have annammet Evangeliet, men dem, som have forkastet det, og ledede af en daarlig Mand have de forfulgt og ud-drevet dem, som have annammet Sandheden.

Vi ere i en Udviklings-Tilstand som et Samsund. Den Maade, hvorpaa vi bruge vore Argumenter, og hvorpaa vi fremstille Evangeliet, er maaske usleben, ulærd og lignende, det ere vi villige til at indrømme, men Guds Sandhed er her. Naar jeg saaledes betragter Kristi Kirke, som afgiver denne dristige Erklæring i Ansigtet paa en overmodig, pralende og falsk Kristenhed, pralende af sin Fortid, pralende af sine Værdomme og foragtende den nye Kirke, som udbajuner sin fremmede Sendelse i Drene paa den, naar jeg saaledes betragter Kristi Kirke, gaaende ud i Verden med sit Budskab, kommer jeg til at tænke paa den højt ulige Strid mellem den halvpaaklædte Yngling David og Ræmpen Goliath, klædt i Rustning fra Føje til Fod, bevæbnet med Sværd og Spyd og vel øvet i Vaabenbrug, og dog smilede Drengens rosenrøde Kinder i Selvtillid. Hvorfor? Paa Grund af hans Rustning? Nej, en saadan var han ikke i Besiddelse af. Var det, fordi han var øvet i Brugen af Sværd og Skjold? Nej, noget Saadant kjendte han slet ikke til. Var det for sin forholdsmæssige Styrkes Skyld, hvormed han gif sin pralende og broutende Fjende i Møde? Nej, han satte ikke sin Tillid til nogen af disse Ting, men det var paa Grund af sin ædle Tro paa, at Gud vilde hævde Israels og styrke sin Tjeners Arm og give ham Sejr over sin Fjende, i Sammenligning med hvem han kun var en Dværg. Saaledes gaae Kristi Kirkes Udstøder ud, ikke stolende paa deres egen Styrke, ikke paa verdslig Visdom og verdslige Værdomme, men i Tillid til

Guds Kraft, vidende ved Erfaring i den forbigangne Tid, at han vil gaa ved deres Side og gjøre dem stærke nok til at fuldbyrde sine Hensigter, og de gaa med deres Hænder anbragte i Herrens Haand ud i Striden, vidende, at det er Guds Strid mod Verden og i særdeleshed mod den afvegne kristne Verden, og at han vil hævde den store Sandhed, som han aabenbarede til Profeten Joseph Smith — at Menneskene have forladt den sande kristne Tro, og at de

have lært og lære Menneskebud og Lærdomme; at de drage nær til Gud med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra ham; at de have Gudsfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft. Han vil ogsaa erklære til dem den anden Sandhed, at Gud igjen har talet fra Himmelen og paany gjengivet det evige Evangelium og reorganiseret sin Kirke paa Jorden. Maa Gud velsigne Eder! Amen.

Korrespondance.

Om bord paa S. S. Furnessia,
den 7. Maj 1898.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Med megen Glæde og Taknemlighed mod Herren for hans Betsignelser til os saa langt, som vi ere naaede paa vor Rejse, kan jeg nu fortælle Dem, hvorledes vi have haft det, siden vi sagde Farvel til vore mange kjære Slægtninge og Venner i Skandinavien.

Lad mig begynde med at sige, at vi Alle ere raske og for Øjeblikket i godt Humør i Ordets fulde Betydning.

Selskabet bestaar af 10 hjemrejsende Eldster og 41 Emigranter; af Missionærerne ere 4 fra Danmark, 4 fra Sverige, 1 fra Norge og 1 fra England. Af Emigranterne ere 15 Danske, 16 Svenske, 6 Norske og 4 Skotske — et rigtig passjende Selskab af gode, fornuftige, kjærlige og livsglade Mennesker, saa hvorfor skulde vi ikke have en behagelig Rejse sammen, naar Zion er vort Maal, Guds Aand vor Vejleder, Kjærlighed vor fælles Glans, Tilfredshed Lykkens lyse Krans? Al! det er godt at rejse hjem, naar Herren byder.

Jeg mødte Selskabet fra Kjøbenhavn i Kristianssand Fredag Aften den 22. April Kl. 11,30 og fandt Alle ganske vel; dog havde Enkelte været lidt syge om Dagen paa Grund af høj Sø i Kattegat. Vi forlode Kristianssand Torsdag Morgen Kl. 3,30 og ankom til Leith i Skotland Søndag Eftermiddag Kl. 5 efter en rigtig god Rejse over Nordjøen. Skjønt vi naaede Havnen saa tidligt, kunde vi dog ikke fortsætte Rejsen før Mandag Morgen; thi al Forretning er standset paa Sabbaten i Skotland, ja, endogsaa Sporvogns- og Jernbane-Trafik er standset. Nogle af os benyttede Lejligheden til at se os om i Skotlands Hovedstad, den gamle, historiske og interessante By, Edinburgh. Leith og Edinburgh ere faktisk en By, ligesom Kjøbenhavn og Frederiksberg ere en. Ethvert Selskab, der forlader Kjøbenhavn Torsdag Aften og naar til Leith den følgende Søndag, kan se sig om i Edinburgh, og der er meget at se, som for mig var særlig interessant.

Vi havde kun ringe Ulejlighed og ingen Ubehagelighed af Toldvæsenet i Leith. Alle Betjentene vare imøde-

komnende, og de fleste af Søstendene behøvede ikke en Gang at tage Snorene af deres Rufferter.

Efter godt halvanden Times Jernbanerejse Mandag Morgen naaede vi Glasgow. Snart vare vi hyggeligt indlogerede paa »Atlantic Argyle« Hotelterne, og der var nu Tid nok til at hvile og til at se sig omkring i denne Britanniens næststørste By.

Torsdag Eftermiddag den 28. April Kl. 3,30 gik vi ombord i det store Skib „Furnessia“, og en Time senere havde hver sin Plads nok saa hyggeligt, dog lidt trangt, thi i 2. Række var hver Plads optagen. Missionærene vare de mest uheldige; thi de fik det simpleste Bærelse i denne Del af Skibet, men det var dog bedre, end om Emigranterne havde faaet det, saaledes sagde vi Alle.

Vi faa god Kost og flittig Opvartning. Mandskabet er venligt. Doktoren besøger de Syge hver Dag, men heldig-

vis have vi ikke haft hans Hjælp behov ret meget; thi Herren har velsignet os, og med saa Undtagelser have vi Alle nydt god Helsen. Vi have jo haft en Del Storm; en Gang imellem fik vi en Gyngetur, men dog ikke af Betydning. Alt er vel, og Søstendene føle sig tilfredse. De, som klagede lidt over Kosten paa Turen over Nordsøen, ere vel fornøjede med Alt, siden vi ere komne paa dette Skib.

En venlig Hilsen fra os Alle til Dem, kjære Broder, og til vore Søskende og Venner i de gamle Lande. Mandag Morgen Kl. 8—10 vente vi at sætte Fod paa det forjættede Land. Glem ikke at bringe min Hilsen til Brødrene og Menigheden i Kjøbenhavn, først og fremmest Sangkoret. Vær da hilset paa det Venligste fra Deres Broder i Bagten.

Enoch Jørgensen.

Filosofien af Evangeliet.

VI. Kapitel.

Det nye Testaments Gyldighed, bevist ved indre Vidnesbyrd.

Tro hviler paa Kjendsgjerninger, Overtro paa Teorier. Tro sørges ved Intelligens, Overtro ved Uvidenhed. Tro indbyder til Undersøgelse, for derved styrkes den; Overtro søger at undgaa den som farlig for dens Eksistens. Tusinder kunne høre Vidnesbyrd om Sandheden af Frelserens Ord: „Dersom Noget vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ Dog, omgivne som vi ere af Skepticisme og Sofisteri af enhver Slags, er det godt at være forberedte paa For-

svar mod Flden af de Ugudeliges Rastevaaben og paa at møde dem med deres egne Argumenter og, ligesom den ungdommelige David gjorde ved Goliath i gamle Dage, afhugge det pralende, gudsfornægtende, gigantiske Hoved med deres eget Sværd.

Med et Overblik over Verdenshistorien finde vi, at de Bøger, som i en samlet Form kaldes Skriften, i alle Tidsaldre have udøvet en kontrollerende Indflydelse paa Menneskenes Skjæbne. Deres Lærdomme ere med Glæde læste af Barnet og med Taalmodighed over-

vejede af Filosoferne. Deres praktiske Visdom har i Oldtiden vejledet de vise Konger i deres Domsældelse, og endnu lære de den ringeste Bonde hans Pligter mod hans Naboer. Deres værdifulde Forjættelser have oplyst Oldtidens profetiske Dine; de synges endnu af Moderen ved Buggen og af den Forældreløse ved Graven. Her, Tusinder af Mile fra det Sted, hvor de først bleve aabenbarede i et Sprog, der var ubekendt saavel i Jerusalem som paa Cumorah, styre de ligesaa hjærligt og kraftigt som paa deres oprindelige Jordbund.

Lad os, med alle disse tydelige Kjendsgjerninger i Betragtning, erkjendige os om Oprindelsen af den Bog, der har frembragt saadanne Resultater. Ved at undersøge Bibelen finde vi den sammensat af et Antal forskjellige Afhandlinger, skrevne af forskjellige Forfattere paa forskjellige Tider, nogle Dele femten Hundrede Aar førend andre. Vi finde ogsaa, at den behandler Verdens første Begyndelse, førend Mennesket var skabt, og omhandler Sager, om hvilke vi ikke have nogen authentisk Historie. Atter finde vi Dele, som skildre Tildragelser, der paa Tusinder af Steder ere i Sammenhæng med Medo-Persernes, Makedoniens og Roms Rigers Historie, om hvilke vi have flere troværdige Beskrivelser. Den i disse Arbejder givne Fremstilling saa langt tilbage, som den henviser til bibelske Emner, stemmer i enhver Henseende overens med den bibelske Beretning. Inscriptioner paa Monumenter og Oldtidens Mønter have endvidere ofte stadfæstet omdisputerede historiske Spørgsmaal og ere uforandrede fundne at være i Overensstemmelse med Skriftens Fortællinger. Det fortælles for Eksempel i Ap. Gj. 16, 12., at Paulus rejste „til Filippi, hvilken er den fornemste Stad i den Del

af Makedonien, og en romersk Koloni“. „Nu,“ sigte de Vantro, „Grækenland var paa den Tid et erobret Land, og det var imod Romernes Sædvane at anlægge Kolonier af romerske Indbyggere i erobrede Lande. Derfor maa vi slutte os til, at det nye Testaments Beretning er uskorrekt.“

Tidligere syntes dette meget antageligt, men for saa Aar siden blev der dannet et videnskabeligt Selskab med det Formaal at udgrave flere af de østlige Stæders Ruiner; iblandt andre blev Filippi ogsaa Gjenstand for Opmærksomhed. Ved Udgravningen af en af Ruinerne fandtes en ældgammel Mønt, der paa Overfladen bar et Billede af en romersk Kejser, omgivet af følgende Inscription: »Philippi Colonia Claudius Imperator«, hvilket bethyder: „Kolonien Filippi, Claudius værende Kejser“.

Her have vi en ældgammel romersk Mønt, som bærer Vidnesbyrd om Sandheden af Guds Ord. Fremdeles kunne vi ved Hjælp af denne Mønt forstaa den fulde Betydning af de fem sidste Vers af Apostlenes Gjærninger, 16. Kapitel, som tidligere syntes uskorstaaelige. Vi kunne saaledes ogsaa til en vis Grad fatte den Skræk, som Filippis' Øvrighed fik, da den erfarede, at Paulus og Silas ogsaa vare Romere.

Dag efter Dag, eftersom Videnskabens Udforskninger stride fremad, høre vi om Forøgelse af Bekræftelsen for Bevislighederne. Hvert Aar bringer nyt Lys over orientalske Sædvaner og Skikke, medens vi modtage uventede Vidnesbyrd om inspirerede Skribenters nøjagtige Punktligheder fra Ninives Ruiner og Ægyptens Begravelsespladser. Den Bestyrdning, at Skrifterne indeholde Mystrier eller Fremstillinger, som ere vanskelige at forstaa, er i Virkeligheden et af de stærkeste Beviser for

deres guddommelige Udspring og Myndighed. En Lærers Ord blive ofte misforstaaede af Eleverne, fordi Elevernes Sind ikke er tilstrækkeligt udviklet til at begribe dem. I Sandhed, de blive somme Tider fuldstændigt misforstaaede af denne Aarsag. Saaledes kan det ogsaa formodes, at den fulde Betydning af den guddommelige Meddelelse til Tider vilde overskride den tildels udviklede Mands Aandssevne. De Tanker og Metoder, den uendelige Visdom udtrykker i tydelige menneskelige Ord, maa somme Tider forblive uudgranskelige. Uagtet alt dette kan siges i Henhold til Mediets Svagheit, hvorved den guddommelige Vilje er bleven aabenbaret, finde vi alligevel, at Skrifterne ere i forunderlig Overensstemmelse med Udviklingen af Sandhederne, der ere komne til Menneskene i de fremadstredne Tidsaldrer. Videnskaben har aldrig med Held modstaaet Overensstemmelsen af Skrifterne, naar de vare rigtig udlagte. Vi læse for Eksempel i første Mosebog, første Kapitel et Udtog angaaende Verdens Skabelse. Indtil de nyeste Tider var det almindeligt at lære Fortællingen om Himlens og Jordens Skabelse i seks Dage, hver paa fireogthve Timer, og Udførelsen af Arbejdet jattes nogle faa Aartusinder tilbage i Tiden. Disse Fremstillinger vare gjældende, da vor Bibel blev oversat paa Engelsk. Siden den Tid ere flere Videnskaber opstaaede, hvilke kaste et klarere Lys over Verdens Skabelses-Historie, og dersom Kong Jakobs Oversættere skulde udføre deres Arbejde i Dag, vilde de se Betydninger i Mosebog, som Verden ikke havde drømt om for to Hundrede Aar siden; de vilde have skrevet Oversættelsen en lille Smule anderledes for at gjøre den mere overensstemmende med det oprindelige Hebraiske. (Winchells Reconciliation, page 357.)

Have vi ikke her et af de tydeligste Beviser paa den saakaldte kristne Kirkes totale Apostasi? Dersom Oversætterne havde været i Besiddelse af den Hellig-Aand, vilde de ikke have haft nogen Banskeligheit ved at oversætte de Ord og Tanker, som af den samme Aand vare dikterede til Seerne og Profeterne i de forbigangne Tider. Desuden vilde vi have haft en Oversættelse, der havde forsynet os med en Nøgle til at skjelne den sande Kundskab fra den falske. I første Mosebog findes en Beretning, til hvilken, dersom den bliver rigtigt forstaaet, de sidste videnskabelige Opdagelser passe fortræffeligt. Denne Omstændighed alene burde endogsaa for Skeptikere være et stærkt Vidnesbyrd om dens guddommelige Oprindelse. I Tidsaldrer før den moderne Videnskabs Fødsel var der den største Tilbojelighed hos menneskelige Forfattere til at gjøre de mest sejl-agtige Fremstillinger angaaende den naturlige Verdens Fænomener. Men i Virkeligheden vare nogle af deres Beretninger hævede saa højt over den højeste menneskelige Kundskab i alle de forbigangne Tidsaldrer, ja, endogsaa over det nittende Aarhundredes pralende Visdom, at vi først nu begynde at forstaa dem. Den eneste Maade, hvorpaa vi kunne lære de Ting at kjende, der ere udenfor vor Synkreds, er ved at erkyndige os om dem og samle Beviser angaaende dem. Alle Dplysningens, Civilisationens, Lovens og Frihedens Betsignelser ere komne til os ved en Gjælde af paalidelige Vidnesbyrd. Der er maaske ikke en Mand i Live, som deltog i Slaget ved Quebec i Lejren ved Bally Forge, eller som har hørt Washington holde sin Afskedstale; alligevel er det en Kjendsgjerning, at disse Ting foresaldt, saaledes som de ere meddelte. Faa Personer ere nu i Live, som have set Washington, og dog

er Jngen i Tvivl om, at han har levet. Det er ligesaa let at opnaa Bished angaaende Bibelens Historie som at opnaa Bished angaaende Amerikas Historie. Lad os begynde med den nærværende Tid og nøjagtig gaa tilbage i Grindringen til den Tid, da det nye Testamente blev skrevet. Vi antage, at der kun er faa Personer saa uvidende som en vantro Foredragsholder, vi en Gang hørte; paa Spørgsmaalet: „Hvem samlede Skrifterne?“ svarede han efter nogen Betænkning: „Det amerikanske Bibel-Selskab“. Undertiden høre vi Vantro sige, at Keiser Constantin jamentaldte en Kirkeforsamling og i denne udvalgte flere Raadgivere, der samlede det nye Testamente i det fjerde Aarhundrede. Vi kunne næppe forundre os over, at denne Beretning stammer fra dem, der betragte den katolske Kirke som Kristenhedens Repræsentant. Constantin, den Mand, som havde myrdet to af sine Sønner, og som i et Bad kvalte den Hustru, der fuldstændig satte sin Lid til ham, i Sandhed, han var en værdig Repræsentant for den Kirke, som Apostelen Johannes kalder „Morderen til Skjoger og al Vederstyggelighed paa Jorden“. Endnu kan det ikke nytte at spørge, hvordan det er gaaet til, at denne Morder, som havde gjort sig straffylbig endog iblandt Roms Hed-

ninger, paa Grund af sin Forbrydelse, kunde blive i Stand til at diktere Ordene til en saa ophøjet Dydslære, som findes overalt i det nye Testamente. Den vantro Gibbon forsøger at forklare os dette og siger til os:

„De første Kristnes Strængthed, Renhed og Midtjærhed, deres gode Tugt, deres Tro paa Legemets Opstandelse og den almindelige Dom samt deres Overbevisning om, at Kristus og hans Apostle udførte Mirakler, havde bundet mange Tilhængere.“ Men hvordan gik det til, at de kom i Besiddelse af denne Tro, Renhed og Midtjærhed? Netop som hvis vi vilde erkynlige os om, hvordan Chikagos Brand opstod, og man svarede os, at det brændte meget hurtigt, fordi det var meget varmt. Hvad vi ønske at kjende er, hvordan det gik til, at de letfærdige Grækere, udsvævende Asiater og krigeriske Romere paa en Gang bleve rene og antog en tidlig Kristens hdmgye Liv. Hvad var det, som indplantede Troen om Dømmen paa disse hedenske Spotteres Sind? Gibbon antager, at Kristendommen var tilstrækkelig velklingende til, at det kunde have politisk Betydning for Keiseren at bekjende sig til den, og ligeledes at den var stærk nok til at kunne sikre hans Lykke.

(Fortsættes.)

Indhold.

Tale af Ældste B. S. Roberts... 161	Afløsning	169
Hed. Bem.:	Et Telegram	169
Forældrenes Pligt mod deres	Tale af Ældste B. S. Roberts... 170	
Børn	Korrespondance	172
Ankomst	Filosofien af Evangeliet	173
Beskikkelse		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Borbing (B. Peterjen).